

LBRIS | We know
NICOLINA HALGAȘ books

O FĂRÂMĂ DE SARE

roman

CÎȘMIGIU
books

Cuprins

Capitolul I. Eliberarea	5
Capitolul II. Apa sărată a amintirilor	21
Capitolul III. La răscruce	43
Capitolul IV. Orașul de pe sare	65
Capitolul V. Luna plină a cerbului	85
Capitolul VI. Bolovani de sare	100
Capitolul VII. Sarea lacrimilor	123
Capitolul VIII. Mirosul pădurii	141
Capitolul IX. Jurământul pe sare	157
Capitolul X. Sarea răsturnată	174
Capitolul XI. Ca sarea în bucate	197
Capitolul XII. Sarea sângelui	215
Capitolul XIII. Cerbul	239
Capitolul XIV. Acasă	257
Capitolul XV. Drumul sărat	273
Capitolul XVI. Omul cu suflet de cerb	291
Capitolul XVII. Un joc cu necunoscutul	310
Capitolul XVIII. Orbirea demonului	328
Capitolul XIX. Sare de mare	345
Capitolul XX. Factorul viceversa	367

Capitolul I

Eliberarea

Pădurea se sfârșea la o margine de deal. Își amintea bine asta. De acolo mai erau doar câteva drumuri înguste până la pod și avea să-l traverseze cu adevărat, căci până în momentul acela îl trecuse de sute de ori doar în închipuire, dacă se putea spune astfel, fiindcă ea însăși, pentru ființele care trăiau dincolo de lumea ei, era doar un fel de închipuire. De câte ori ajunsese gata, gata să treacă dincolo, ceva o oprise de la ultimul pas. Nu că s-ar fi temut, frica nu exista pentru ea, iar una dintre dumbrăvile ei, cea în care fusese ultima oară, era destul de aproape și ar fi putut să ajungă acolo repede, să devină una cu ea. Și-apoi, ea nu era un spirit oarecare și putea fi nu doar al pădurii, ci și al vântului și al apelor. Putea să facă orice schimbare dorea, combinând sau separând pământul și apa, aerul și focul. Le putea transforma pe unele în altele, fiindcă totul era naștere și creație, transformare și distrugere, iar Universul îi vorbea constant prin ele și știa mereu ce să facă și unde să meargă. Putea să crească chiar și dintr-un spic de grâu și să iasă din el la vremea secerișului, bună și blândă, cu păr de aur, legănându-se în brațele zefirului, dar, în mod straniu, simțise mult timp că, dacă

ar fi trecut podul, ar fi fost cumva pierdută în acel spațiu care-i devenise dintr-odată necunoscut. Așa că mai așteptase.

Puțul prăbușit, în care fusese împinsă pe neașteptate, o ținuse prizonieră cel puțin o jumătate de secol, după socotelile ei legate de scurgerea timpului în lumea oamenilor, iar sarea o împiedicase o vreme să revină la starea ei naturală, o apăsase, mintea îi devenise grea și neclară și rămăsese cu înfățișarea de om pe care și-o luase înaintea acelei căderi. Cu toate acestea, nici întunericul, nici sarea nu reușiseră să o facă să dispară și îi slăbiseră puterile doar pentru o vreme. Nici trecerea timpului nu avusese prea mare importanță, căci nu o percepea asemenea oamenilor. Pentru ea timpul era fluid și etern și se mișca în el precum în apă. Era mai mult un timp interior.

Se gândise mult cum de i se întâmplase din nou, căci fusese captivă o dată și nu ar fi trebuit să mai fie posibil, iar singura concluzie la care ajungea mereu era aceea că se lăsase pur și simplu singură. Pentru o clipă se transpusese prea mult într-o ființă umană și coborâse prea jos în materialitate, plină de încredere, fără să mai țină cont de faptul că în lumea aceea erau multe energii întunecate. Și-apoi nu doar binele sălășluia în oameni, răul era și el prezent, uneori chiar într-o măsură mai mare, iar lor le era foarte greu, în realitatea aceea plină de iluzii în care trăiau, să învețe cum să le separe și mai ales cum să-și separe ego-ul de adevărata lor ființă. De fapt, erau la un nivel atât de coborât, încât nici măcar nu

încercau. Iuliu era însă diferit. Pătrunsese de multe ori în lumea ei, o putea vedea și auzi, chiar dacă ea era ceva ce depășea înțelegerea umană, așa că nu-și prea putea explica ceea ce făcuse și ce își imaginase că avea să rezolve în felul acela.

Ar fi trebuit să-i fie clar că nu sunt unul dintre acele duhuri care pot fi anihilate cu fier sau cu sare, își spusese de mai multe ori, căutând un motiv. Și mai ales că nu sunt de partea răului. Nu i-am făcut niciun rău, dimpotrivă. M-am dus acolo să-l avertizez, dar el a ignorat tot ce i-am spus, de parcă nu mă auzea, și nu și-a dat seama nici măcar o singură dată că nu eu am fost cea care l-a ademenit și l-a vrăjit.

La început, izolarea aceea în întuneric, în trup de om, i-a creat o senzație de somn prelungit, apoi s-a trezit din nou în conștiința ei superioară, iar acea trezire interioară a făcut ca puterile să-i crească mult de tot, mai mult decât înainte, și a putut să vadă lumina cea tainică și să audă armonia sferelor. Toată cunoașterea universului ei interior și a celui exterior a venit spre ea și în ea și fiecare celulă i s-a transformat într-un conductor de informații, atrăgând energii neștiute. Vedea din nou toți curenții subtili de forță, iar vibrațiile puternice au asigurat-o că putea să-și folosească întregul potențial creator.

Își revenise chiar la mai mult decât fusese înainte starea ei naturală și ar fi putut să iasă din puț parcurgând calea până afară în propria minte. Odată ajunsă acolo ar fi găsit cu siguranță mijlocul de a se transmuta complet înapoi în lumea ei, în centura ei de energie. Un astfel de lucru nu era dificil pentru ea, iar

orice gândea și crea în minte putea să-l transforme cu ușurință în realitate și putea să-l modifice după dorința și voința ei sau după necesitatea momentului. Sau, poate ar fi reușit să iasă în mod real, strecurându-se printre blocurile de sare amestecate cu pietre și pământ, prin vreun firicel de apă ajuns acolo la vremea ploilor, dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul să facă asta. Însă preferase să mai aștepte, să se gândească și să se pregătească. Și tocmai când simțise că era gata să-și croiască drumul spre ieșire și știa în amănunt tot ce urma să facă odată ajunsă afară, glasuri de oameni, strigăte și forfotă ajunseră până la ea și o treziră de tot din amorțeală. Le ascultă multă vreme vocile și freamătul, zgomotul de lopeți și târnăcoape, probabil săptămâni în șir. Ecoul sunetelor înconjura cupolele minei și ajungea la ea precum murmurul unor ființe aflate la mare distanță. Apoi, într-o bună zi, sunetele deveniseră tari și prelungite și dura mai mult până când erau înghițite de întuneric. Le auzise aproape. Sunaseră împușcături de parcă trăsese o baterie de tunuri, întunericul masiv fusese străpuns de lumina opaițelor și un aer răcoritor îi mângâiasse obraji. Umbre uriașe prinseră să danseze în jurul ei. Dintr-odată zări lumina zilei și știu că nu mai era nevoie să facă niciun efort, fiindcă drumul era deja eliberat. Se desprinse din sare și trecu printre oamenii ce lucrau în adâncul ocnei ca un curent înghețat, făcându-le hainele să fluture și zburlindu-le părul, înfiorându-i nu doar la suprafață, ci până în suflete. Câțiva se opriră din lucru, privind în jur.

– Ce-a fost asta? se auzi un glas, surprins de aerul acela ivit din senin.

– Am simțit că m-a atins ceva pe cap, spuse unul înalt, solid și întunecat la piele, netezindu-și părul din creștet.

– E doar un curent de aer, ce vă speriați așa? Parcă n-ați mai simțit curent niciodată! Nu e nimic neobișnuit, râse altul, cu părul albit, mânuind în continuare târnăcopul. Doar n-o fi Vâlva ocnei!

– Poate dăm peste vreo comoară ascunsă și Vâlva ne-a avertizat că este pe aproape, vorbi din nou bărbatul solid.

– Comoară pe naiba. Într-o ocnă? Cine ar fi ascuns comori tocmai în sare, spuse un roșcovan cu pistrui pe față.

– Cu Vâlva nu te poți juca, ea este cea care stăpânește asupra aurului, spuse cu seriozitate bărbatul cel solid. Voi n-ați auzit că banii îngropați în sare sunt feriți de hoți? Nu pot fi furați.

– Niște aur nu ne-ar strica. Dacă ni-l arată ea, n-ar fi furt. Ar fi un dar. Și dacă este vreo Vâlvă pe-aici, glumi roșcovanul, aș prefera să fie una tânără și frumoasă.

– Ba o să fie tocmai invers, râse iar cel cu părul alb. Mai ales dacă te-a auzit ce ai spus. O să apară o creatură bătrână, zgârcită și mânioasă și-o să ne sperie ca să nu găsim ascunzișul comorii. Sau cine știe ce monstru înfricoșător. Mai bine să tăcem, să nu se năpustească cumva asupra noastră și să ne omoare, așa, din senin.

Glasurile și chipurile surprinse, chiar speriate, o făcură să mai rămână câteva clipe acolo, rotindu-se în jurul oamenilor și privindu-i cum își întorceau capetele în toate direcțiile. Se gândi să se amuze puțin pe seama lor, după atâta vreme cât fusese blocată în adâncul pământului, să-i privească cum o luau la fugă, fiindcă așa erau ei, oamenii, și asta făceau de fiecare dată când se întâlneau cu ceva necunoscut care îi înspăimânta, dar se răzgândi imediat. N-avea nimic de împărțit cu oamenii aceia, așa că n-avea niciun rost să mai zăbovească acolo.

Se opriseră cu toții din lucru și se sprijiniseră în lopeți, așteptând. Nu mai simțiră însă nimic, iar roșcovanul vorbi din nou:

– Curent sau orice o fi fost, zău că m-a înfiorat. Parcă m-ar fi atins o stafie.

– O fi fost soacră-ta, măi Ioane, spuse cel cu părul alb. Abia a murit că a și venit să te verifice, să vadă cât de harnic ești.

Râseră toți și își reluară munca.

O mașinărie uriașă, învârtită de trei perechi de cai, ridica huruind bucăți de sare în formă geometrică, dar nu se opri lângă ea, deși i-ar fi plăcut să o cerceteze, așa cum făcuse întotdeauna cu lucruri ale oamenilor, însă nu era momentul pentru așa ceva și pluti mai departe printre cei ce coborau nesfârșitele trepte din lemn, acoperite cu cristale de sare. Trecu apoi într-o galerie orizontală, un fel de tunel destul de lung, pe care nu-l mai văzuse, căci nu existase în trecut, adică la vremea

când fusese prinsă în puț. Căruțele cu care scoteau sarea dispăruseră și ele, iar acum erau cai înhămați la un șir întreg de... *vagonete*, îi veni imediat cuvântul potrivit în minte. Erau pline cu bolovani de sare, iar caii se opriră și nechezară speriați, simțind-o. Se dădură înapoi, sforăind și scuturându-și capetele, iar ea se înălță deasupra lor, cu oarecare dificultate la început, de parcă sarea intrase cumva în ea și devenise mai grea.

Niciodată animalele nu s-au speriat de mine, dimpotrivă, își spuse mirată. Sigur e din pricina sării.

Oamenii de la vagonete se străduiau să-i potolească și să-i facă să înainteze, așa că mai rămase puțin deasupra lor, atingându-le coamele până când o recunoscură în adierea aceea și se liniștiră. Caii porniră din nou și la fel și ea. Curând ajunse la lumină, la soare, iar acolo se opri. Afară era primăvară, destul de înaintată, dar ea știa deja, căci o simțise de multă vreme și se bucurase că ieșea tocmai în anotimpul în care Cele Nepomenite, asemenea ei, obișnuiau să vină pe pământ. Puful păpădiilor umplea aerul și, privind în jur, își aminti cum pulsa seva când viața se trezea în trunchiul stejarului și cum se deschidea pentru ea, împreună cu toți ceilalți aflați în poiana ascunsă din Valea Cerbului. Odată ieșite, ea și suratele ei puteau să stea atât cât voiau, căci își amestecau armonios toate elementele din care erau alcătuite - focul soarelui și apa, aerul și pământul. Dintre toate acestea ei îi plăceau în mod deosebit aerul și focul, fiindcă erau ușoare, dar în același timp pline de putere și vitalitate, și la fel ca ele îi erau

unduirile și dansul. Amândouă îi dădeau luminozitatea și puterea de pătrundere, rarefierea și mișcarea. Îi plăcea să se lase în voia vântului, iar în aer găsea toată lumina de care avea nevoie, zborul, parfumul și culoarea, și toate vibrațiile dintre cer și pământ.

Niciodată nu stăteau prea mult timp în dimensiunea aceea, adică nu mai mult de trei anotimpuri, iar la sfârșitul toamnei se retrăgeau înapoi în trunchiurile stejarilor. De data aceasta însă, avea să fie altfel și altele erau planurile ei. Avea de gând să ia din nou formă umană și să rămână așa cât era nevoie.

Trecu de dealurile cu înfățișare stranie, de întinderile mlăștinoase străbătute de izvoare cu apă sărată, de pământurile alburii, acoperite din loc în loc cu brâncă și alte ierburi aspre de sărătură de un roșu-violaceu. Zeci de gropi de toate mărimile, în care apa ploilor dizolva continuu sarea, dâlme născute din pământul scos din mine în decursul secolelor, stâlpi de sare și cratere dantelate cu alb, asemenea aisbergurilor de pe mările înghețate de la nord, făceau peisajul acela sălbatic și bizar. Era un loc ce nu se lăsase niciodată domolit și armonizat de dansurile lor și de cele mai multe ori până și ele îl ocoleau. Pădurea care îi apăru în față vui îndată la apropierea ei și se adânci printre copaci, căutându-și stejarul, căci avea unul doar al ei în fiecare pădure. Se gândise să se strecoare în el măcar puțin, cât să-și revină și să-și recapete forțele. Apoi avea să pornească în lumea oamenilor să facă ceea ce avea de făcut. Se bucura deja la gândul ușurinței interioare și a încântării pe care le simțise mereu în trup uman. Lumea lor, experimentată

prin propriile-i simțuri, era mult mai frumoasă decât pentru ei, căci ea venea din cea mai înaltă frecvență de iubire pură și conștiință cosmică și percepea totul în armonie. Vedea totul exact așa cum era, fără nicio deformare cauzată de minte, și știa că nu este altfel fiindcă nu trebuia să fie altfel pentru marea ordine a Universului.

Auzi iar voci de oameni și câteva hohote de râs. Mirosul de fum se răspândea printre copaci. Cândva, pădurea aceea deasă adăpostise în umbra hățșurilor cete mici de doi-trei tâlhari, ticăloși cu apucături grosolane care pândeau călătorii nefericiți ce se încumetau să scurteze drumul pe acolo. Li se iveau brusc în față, îndată ce auzeau roțile căruței rostogolindu-se, ori tropotul copitelor, și ferească sfântul să fi avut careva nefericitul gând de a merge pe jos, fiindcă n-ar fi reușit să se descurce decât dacă era puternic de tot și ar fi avut și vreo armă la îndemână. Dăduse de multe ori peste ei prin poieni ascunse, dar pentru ea nu era nicio problemă să treacă pe acolo, căci numai cineva foarte înzestrat și capabil să simtă atracția puternică a celeilalte lumi putea să-i perceapă existența.

Se apropie de locul de unde veneau vocile, dar nu erau dintre cei nelegiuți, doar niște tăietori de lemne care se opriseră să-și potolească foamea. Trecu deasupra lor și frunzișul foșni ușor, răspândind în aer o ploaie de petale de păducel, făcându-i să-și ridice capetele.

Își amintea exact locul unde era stejarul ei. Găsi poiana cea ascunsă imediat, dar... stejarul nu era. Rătăci

mult, se învărti, gândindu-se că poate uitase locul, deși așa ceva nu era posibil. Nu avea cum să uite, recunoscu împrejurimile, recunoscu totul. Stejarul ei lipsea. Poate se uscase, căci în lume totul era în devenire și în schimbare și nimic nu rămânea nemișcat. Orice se năștea, creștea și murea, chiar și stejarul ei. Nimic nu era permanent sau aproape nimic. Ea însă era.

Poate a fost tăiat. Da, asta trebuie să fie. Stejarul meu avea un fel anume de a atrage oamenii și mereu s-au învărtit prin preajma lui. La cât de gros îi era trunchiul, cu siguranță s-au gândit să-i vină de hac. Mereu taie copacii din păduri, pentru ei este ceva absolut necesar. Tocmai am întâlnit niște tăietori de lemne. Pe deasupra, am lipsit foarte mult timp, au trecut mulți ani în lumea aceasta, iar stejarul meu a rămas fără spirit și ei au profitat de singurătatea lui.

Mai întâi se înfurie.

Nu poate fi luat niciun copac din pădure fără voia mea!

Furia pe care a simțit-o brusc, deși sentimentele și emoțiile de felul acela nu-i erau firești, o făcu să-și dea seama că mai exista încă în ea o oarecare dizarmonie, un deșeu al întregii întâmplări pe care trebuia să-l elimine, dar, în același timp, îi revelă și motivul pentru care fusese împinsă în puțul părăsit al ocnei. Iuliu se simțise în puterea ei și nu văzuse nicio altă cale de a se putea desprinde. Crezuse că și spiritul cerbului, care-l înspăimânta la fel de mult, avea să dispară odată cu ea. Dar nu ea fusese cea care-l posedase și se simți profund dezamăgită că el nu fusese în stare să discearnă și mai ales că nu fusese în stare să înțeleagă darul ei, ușa pe